

handling er kommet mange forskellige saglige Ting frem vedrørende de foreliggende Ændringsforslag fra Ordførernes og fra Ministerens Side. Men der er vist ingen, der er blind for, at de fleste af de Taler, der er holdt her, ender jo alligevel dèr, at enten skal det være Beskyttelse eller det skal være Frihandel, og jo mere Debatten skrider frem, desto mere viser det sig, at vi bevæger os ad de gamle Baner. Vi har efterhaanden faaet præsenteret alle de gamle Traverser, som vi, der har deltaget i Rigsdagsarbejdet nogle Aar, kender saa uendelig godt fra tidligere Tolddebatter — disse gamle Traverser om Ostetolden og Sukkeret og de andre Ting. Det er maaske nyt for nogle, men det er i hvert Fald ikke nyt for mig. Dette er mig et Vidnesbyrd om, at jeg har Ret i den Opfattelse, at det er haabløst at komme den Vej frem.

Der er en anden Ting, der bestyrker mig i den Opfattelse, at det er haabløst, og det er dette, at naar man ser paa Stillingen, som den er i dette Øjeblik, saa er det vel til syvende og sidst ikke det Ændringsforslag, som er stillet fra konservativ Side, og heller ikke det Ændringsforslag, der er stillet fra det ærede Medlem Hr. Staunings Side — det er ikke disse Forslag i sig selv, der egentlig er Kærnepunktet i denne Debat. Naar jeg ser paa de fyldte Tilhørerpladser, tror jeg ikke, man kan sige, at det udelukkende er Skotøjsarbejdere, der er kommet her for at faa at vide, hvorledes det nu vil gaa med Beskyttelsen for Skotøjet, nej, jeg tror, man er kommen for det samme, som saa ofte før: I samme Øjeblik man kommer til en Tolddebat, har man med det samme det politiske Moment deri. Det, der optager Interessen i dette Øjeblik, er — det vover jeg at paastaa — meget mere dette: Hvilken Indflydelse vil denne Debat faa paa dansk Politik i den kommende Tid, end dette: hvilken Indflydelse vil den faa paa Skotøjsfabrikanternes Stilling? Det, der foregaar i Øjeblikket, er efter min Mening kun en Fortsættelse af det, der er foregaaet i det saakaldte Dumping-Udvalg i de forløbne Uger, og som nu sandsynligvis da endelig vil faa sin Afslutning en Gang i den nærmeste Fremtid. Det er dette, der gør, at jeg for mit Vedkommende betragter det som aldeles haabløst at komme den Vej ud, og hvis det maa være tilladt en menig Soldat, uden Fortrydelse, at henstille noget til det konservative Folkeparti, vil jeg sige til det: Mon der dog ikke er mange indenfor dette Parti, der snart er klare over, at det er haabløst at komme den Vej ud? Mon de dog ikke efter Debatten her i Dag

vil indse, at det nytter ikke at fortsætte ad de Baner, det nytter ikke at prøve paa at komme den Vej ud, for den er fuldkommen ufarbar, og det vil kun være en ørkesløs og tom Diskussion, vi faar ud af det. Jeg beklager for saa vidt, at det er saadan. Jeg mener altsaa, jeg har Ret i den Opfattelse stadigvæk, at Diskussionen kun kan dreje sig mellem de to Poler.

Jeg beklager det bl. a. ogsaa af den Grund, at hele denne Tolddiskussion efter min Mening i Virkeligheden trækker Opmærksomheden bort fra det, som efter min Mening er Kærnepunktet i det hele. Det er til syvende og sidst ikke Skotøjsforslaget, det drejer sig om, det er rent formelt dette Ændringsforslag, Diskussionen drejer sig om. Nej, det er jo i Virkeligheden selve Erhvervs-situationen, Arbejdsløsheden, Beskæftigelses-spørgsmaalet, der er Baggrund for hele den Diskussion, vi har ført i de forløbne tre—fire Uger. Men hvor er dette Spørgsmaal blevet af? Hvor er det henne i Diskussionen? Hvad er der naaet ved de Diskussioner, der er ført, hvad enten det er i Dumping-udvalget eller her? Hvad bliver Resultatet af denne Forhandling? Bliver det dette, at man saa staaer med Veje til at komme ind paa dette Spørgsmaal, som til syvende og sidst er Kærnepunktet i det hele? For der er neppe nogen, der vil modsige mig, naar jeg siger, at det alligevel er det, der er Kærnepunktet. For mig staaer det i alt Fald saaledes. Det er det Spørgsmaal, der i Øjeblikket hviler over os alle og hviler over os paa en saadan Maade, at ingen i denne Sal og heller ingen udenfor kommer udenom dette Spørgsmaal. Hvis man ikke har faaet Øje paa det endnu, saa tror jeg i alt Fald ikke, det vil vare ret længe. Hvis man ikke endnu ser de 54 000 arbejdsløse, saa kommer man nok til at se dem. Jeg tror ikke, man længere kan tale om, at dette med Arbejds-løsheden ikke er et Spørgsmaal, der berører mig eller dig. Jeg tror ikke, man længere kan henvise dette Spørgsmaal til Socialdemokratiet og sige, at det er navnlig det Parti, der er henvist til at tage sig af dette. Jeg tror, vi maa være klar over, at det er os inde paa Livet alle sammen, og jeg beklager i høj Grad, at det, fordi det hele har formet sig i den gamle Tolddebat, ikke har været muligt for den danske Rigsdag i dette Øjeblik alvorligt at beskæftige sig med det, som er Hovedspørgsmaalet.

Jeg siger, jeg tror ikke, Toldvejen er fremkommelig. Saa kan man sige: Giv du saa Anvisning paa en Vej, du mener er fremkommelig. Jeg skal da sige, at det forekommer mig, at som Situationen ligger